

ONKO PAHOJA HENKIÄ OLEMASSA?

Muistiinpanoja

Pekka Ervastian esitelmä 26.1.1930

Vaikka paha ei ole olemassa maailmankaikkeudessa ja se ilmenee vasta silloin kuin ihminen löytyy, on siis sen mahdollisuus ikuisuudessa. Paha on ainoastaan elävässä minuusolenossa, moraalisesti, eettisesti ilkeä, häijy, pahansuopa, jotta vapaasti voi valita hyvän. Laiska, ettei viitsi olla paha, ei ole mikään hyvä ihminen. Vasta kun ihminen voittaa pahan, on hän hyvä. Viaton ei ole sama kuin hyvä, sillä silloin voi langeta. Täytyy puhdistua tuskien tulessa, silloin vasta on luotettava hyvässä. Eettisesti ei ole muuta paha kuin se mitä on pahan mahdollisuus minäolenossa. Se on pitkä koulu elämien sarjassa.

Kaikissa olennoissa on paljon sellaisia henkiolentoja, joissa on paha etualalla, mutta kaikissa on paljon hyvää, se on perusta. Maapallollakin on paljon demooneja, ihmisten sielujakin katsellen on paljon eläimiä, jotka ovat valmiit tekemään paha. Ainoastaan silloin, kun sielumme on ihmisen muotoinen, olemme hyviä. Luulemme usein, että eläimet meissä ovat meitä itseämme.

Ulkopuolella olevat pahat henget eivät meille mitään voi, ellei meissä itsessä ole paha. Olemme ruumiissamme suojattuina niin kauan kuin elämme, Jumala suojelee meitä. Vasta kun avaamme sydämessämme portit heille, valtaavat he meitä. Tiibetiläiset uskovat ja pelkäävät pahoja henkiä, amulettejä, juhlimalla heitä vastaan. Taikauskossa. Se on valistumatonta. Eivät huomaa, että voi puhdistaa itsensä.

Kun paha ilmenee vasta ihmisen kautta ja voidaan puhua pahan historiasta. Ensiksi kulta-aika, jolloin ei tiedetty pahasta. Elettiin harmoniassa. Toiseksi aika, jolloin tultiin tekemisiin pahan kanssa. Ihmiset tekevät paha. Nykyinen aika. Paha

taistelee hyvää vastaan ja päinvastoin. Kolmanneksi se aika, joka ei tiedä pahasta, koska paha on voitettu. Tulevaisuuden aika. Profeetat ovat ennustaneet tästä ajasta.

Toisessa periodissa voimme erottaa kolme pienempää periodia, aikakautta. Ensimmäiseksi on pahan alku, pahan lankeemuksella symbolisoitu. Toisessa paha nousee huippuunsa. Kolmannessa hyvä jo alkaa taistella pahaa vastaan. Nykyinen aika.

Lyhyt silmäys tähän historiaan. Täytyy olla selvillä se, että me ihmiset olemme saaneet ruumiimme lahjaksi luonnolta, sisältämme kuulumme henkimaailmaan. Ruumis on täydellisempi kuin mitä me itse olemme. Ruumis on alkuaan kuulunut toiseen kehityslinjaan, fyysilliseen, me kuulumme toiseen. Saamme kokemuksia ruumiiseemme. Elimme maapallon varhaisemmassa ruumistuksessa kuussa eläinkuntana. Asuimme eläinkunnassa ja synnyimme ihmiseksi siellä. Kuolematon henki lasi meihin eläinkuntaan ja synnyimme ihmisminuuksiksi. Eläinkunnan ruumiit eivät sopineet enää meille, täytyi saada toiset ruumiit. Jäimme kuin taivaaseen odottamaan, että saisimme sopivat ruumiit. Fyysillinen kehitys jatkui tällä pallolla ja toisia henkiolentoja toisilta palloilta auttoi tätä työtä, kuu- ja aurinkopitrit auttoivat tässä työssä. Sentähden olemme saaneet lahjaksi luonnolta ja paremmilta inhimillisiltä olennoilta ruumiin. Se ei ollut ensin täydellinen, apinan näköinen, mutta on ollut alusta kuva, minkälainen pitää tulla. Me odotimme, meidän minuutemme kuin tähdet taivaalla, koska voi laskeutua niihin. Toiset minuudet vanhempia, toiset nuorempia taivaissa.

Kun piti ruumistua noihin olentoihin, jotka olivat järjettömiä, kaksi kolmasosaa totteli käskyä, nuoremmat sielut tottelivat. Ne olivat kehittymättömiä, ei osanneet ajatella, ymmärtää. Yksi kolmasosa olivat enemmän kokeneet ihmisajatusta, he katsoivat näitä käyttövälineitä ja kieltäytyivät ruumistumasta. Tämä on enkeliä lankeemus.

Tämän ajatuksen takana on: nuo ruumiit eivät ole saaneet sitä kehitystä, missä me olemme, me odotamme sopivaa aikaa. (Vertaus koululuokista I, II, III.) Se ei ollut siveellinen, eettinen lankeemus, se oli järkevä luonnon vaisto. Tragedia seurasi. Kun kehittymättömät sielut ruumistuivat, elivät he paradiisiaikaa, tietämättöminä. Avautui tilaisuus ihmisolennoille kuumavantarasta, jälkeenjääneille tilaisuus saada lisää kokemuksia. Eivät tarvinneet itse ruumistua, vaan ikäänkuin riivasivat toisia ja se oli kokemusta heille. Lusiferejä, käärmeen muotoisia esim. raamatussa, astuivat ihmiskuntaan ja ottivat älyttömän ihmiskunnan haltuunsa.

Ihmisissä heräsi halu tehdä jotain, ei laiskotella, vaan oppia ja tietää. Houkuttelivat lisääntymään kuin eläimet. Ihminen oli kaksineuvoinen olento. Eläimet olivat kahtena sukupuolena. Ihmiset alkoivat etsiä toisiaan ja eläimiä. Tragedia oli tämä, sukupuolinautinto ja etsimään sitä. Yksi kolmasosa minuuksia näki, että piti langenneita auttaa ja ruumistua. Mekin myös lankesimme, sensijaan että olisimme auttaneet ja nostaneet, sillä silloin ruumistui ahrimaneja, auringosta jällelle jääneet, etsivät luonnon salaisuuksia ja me innostuimme samaan.

Lankeamme syntiin seksuaalisen elämän nautintoon, materiaan. Se oli välttämätöntä, hyvää ja pahaa.

Kaikui huuto auringosta: ihmiset eivät tule yksin toimeen, on tuleva auttajia muualta. Silloin tuli Valkoinen Veljeskunta tänne. Opettajat toivat kaikki taidot, puhumisen, viljelyksen ym. Toisessa vaiheessa paha huipussa.